

СТЕФАН БОНЕВ

ХРАНА ВТОРА УПОТРЕБА

Част 3 от „Формуляр № 8“

chitanka.info

„У младите народи почти сичко върви по-скоро по подражание, отколкото по систематично изследване.“

Добри Войников —
„Криворазбраната
цивилизация“

Цялата тази история започна, когато точно срещу нашия блок отвориха магазин за храна втора употреба. Беше голям и лъскав, щандовете му се разпростираха на цели пет етажа. И за да е в тон с това, което се продаваше в него, беше построен изцяло от рециклирани строителни материали, внос от Англия, Франция, Германия и други страни, членки на Европейския съюз. Най-голямата гордост на строителите и архитектите на секънд хенд шопа беше покривът, който преди е красял сграда в американския град Ню Орлеанс, но после бил отнесен от урагана Катрина.

В магазина се предлагаха най-различни храни втора употреба. Огромни рекламни табла и телевизионни екрани описваха предимствата на този вид хранене. На един от мониторите нон-стоп, т.е. без прекъсване, една симпатична слаба блондинка на средна възраст обясняваше как стопила повече от 40 излишни килограма, ползвайки само храна втора употреба. Със сълзи на очи тя нагледно показваше как вече може да доизносва дънките на дъщеря си. Те също били втора употреба, закупени преди години в магазин за дрехи от Европа.

На друг екран мастит професор с очила с рогови рамки, плешиво теме и бяла лекарска престилка сочеше някакви цветни диаграми. Ученият достолепно обясняваше как храната — втора употреба, се усвоява от човешкия организъм, облекчавайки с цели 80 процента работата на стомашно-чревния тракт. Хората, ползващи такъв тип храна, обясняваше научно професорът, не страдат от стомашно-чревни разстройства, не получават запек, и най-важното — не натрупват в себе си никакви токсини. И всичко това било благодарение на една

единствена причина — храната вече веднъж била преработена от ензимите, произвеждани от човешкия организъм.

Всеки от многобройните видове рециклирана храна беше придружен от подробен сертификат. Можеше да си купите примерно храна с вкус на бекон, на сирене, с вкус на лазаня, че дори и на домашна мусака. На първия етаж храните бяха групирани по вкусове. На единия щанд апетитно изрисувани сочни пържоли и все още димящи, изпечени наденички даваха да се разбере, че тук храната е с вкус на различни видове месо и месни продукти. На съседния имаше натюрморт с праскови, кайсии, череша и грозде, от което все още колебаещият се клиент трябваше да разбере, че на тази храна втора употреба са предадени вкусове на различни плодове. По-нататък имаше щандове за храна с вкус на зеленчуци, сладкарски изделия и т.н.

Навсякъде усмихнати млади момичета, облечени с униформите на магазина, раздаваха листовки, в които подробно се обясняваше, че предлаганите храни са обогатени с всички необходими за човешкия организъм минерали и други вещества, плюс цял спектър от витамини.

Горните етажи на магазина бяха предназначени да задоволят и най-изтънчените, че дори и до перверзност вкусове на всички кулинари и гастрономи. Тук цените не бяха толкова атрактивни, колкото на долния етаж, затова и клиентелата беше по-малка, но по-отбрана. На това място можеше да си купите примерно храна, която е била използвана от блондинки от Швеция. Или пък пиво, вече веднъж изпито в известното заведение, в което е отсядал Ярослав Хашек, докато е пишел историите си за добрия войник Швейк. Няма смисъл да ви обяснявам колко струваше тази бира и че повечето от ценителите я изпиваха само с очи, докато преглъщаха сухо и с навлажнени очи.

В магазина се продаваше и портокалов сок от прясно изцедени плодове, който е бил изпит лично от известни филмови актриси и топмодели. Около тези щандове гравитираха цели тумби от въздишащи гимназистки, които разглеждаха етикетите с цените, след което си тръгваха с извинението, че им е трудно да си изберат нещо сред това разнообразие от стоки. Е, намираха се и клиентки, обикновено придружавани от едни едри момчета с дебели ланци на вратовете и на китките си, които купуваха. Те поръчваха по толкова много, че съвсем естествено събуждаха завистта на останалите посетители на магазина.

Съвсем естествено новият магазин стана хит за броени дни. Вече пред него спираха коли от други градове. Все по-често на паркинга можеше да се видят луксозни возила със софийска, варненска и пловдивска регистрации.

От новата придобивка определено живна и кварталът. За да привлекат клиенти, собствениците на магазина за употребявана храна асфалтираха наново улиците, смениха плочките на тротоара и уличните лампи. Няма смисъл да ви казвам, че всички материали за това също бяха втора употреба.

Един от комшиите ми от години се опитваше да продаде апартамента си, защото имаше друг в центъра. Нищо не се получаваше, тъй като за жилище в този забравен от бога краен квартал предлагаша смешни суми. Сега само с една обява във вестника човекът го продаде за пари, които дори не би могъл и да сънува. Обявата беше проста и кратка: „Продавам апартамент срещу входа на магазина за храна втора употреба“.

Новият секънд хенд маркет постепенно завладя града. Един по един магазините за обикновени хранителни стоки започнаха да затварят врати, защото вече нямаша клиенти. Фалираха дори и известните вериги за бързо хранене. Да не говорим за скара-бирата, която се намираще точно до магазина за храна втора употреба. Тя не можа да издържи дори и седмица след новия търговски бум.

След небивалия интерес магазинът за употребена храна започна да изгражда филиали и в други градове. Вече темата за храната втора употреба започна да измества всички останали в разговорите. Когато две приятелки — домакини, се срещнеха, вече не обменяха домашни рецепти, а си говореха за това коя каква храна е успяла да си купи при поредната масова разпродажба или какво е спечелила от поредната томбола, разигравана от магазина.

Темата стана водеща и за медиите. Вестниците и списанията предоставяха цели страници на лекари, професори и обикновени хора, които коментираха надълго и нашироко предимствата на храната втора употреба. Радиата и телевизиите също не останаха назад, правейки дискуссионни предавания за предимствата на новия революционен вид хранене. Наблюдатели описваха историята на продуктите втора употреба, като се започне от първите скромни магазинчета, където се

продаваха дрехи на килограм, както и обувки за един лев, та се стигне до сегашните суперлюксозни магазини за храна втора употреба.

След около година, когато бумът на продаваната в магазини употребена храна съвсем естествено започна леко да спада, се появиха и първите вериги от гостилници и ресторанти за храна втора употреба, предизвиквайки окончателния фалит на традиционните заведения за хранене. Вече след работа старите приятели не отиваха просто да пият бира с кебапчета, а да ударят по едно пиво, употребено в пражка бирария, с наденички, изядени някъде из Бавария. Можеха да си поръчат естествено и наденички, които да са изядени в точно определено заведение и от точно определена популярна личност, но това удоволствие беше доста скъпо. Е, някои си го позволяваха, като правеха заявката си към сервитьора на висок глас, така че всички в заведението да ги чуят и да умират от завист.

От цялата тази истерия за храненето втора употреба съвсем естествено се възползваха и политиците. Някои от по-далновидните веднага заключиха, че навлизането на храненето втора ръка у нас определено може да се възприеме като един естествен и напълно логичен елемент от присъединяването ни към Европейския съюз. Все пак над 90 на сто от внасяните у нас хранителни продукти втора употреба бяха от страни, членуващи в тази организация. Хората слушаха тези заключения и повечето от тях започнаха да се чувстват малко повече граждани на Европа и на света, отколкото преди ерата на втората употреба. Това от своя страна пък увеличи още повече оборотите на магазините и ресторантите за храна втора употреба.

Втори бум преживяваха и магазините за дрехи и вещи втора употреба. Хората вече искаха всичко, което е в тях, по тях и около тях, да е било ползвано от европейците. Защото това означаваше много хубави неща едновременно: означаваше качество, проверено в живота, означаваше престиж, означаваше самочувствие, слагаше нашите хора почти наравно с тези, които живееха в западните страни. Пък нали и на запад не малко хора носят дрехи втора употреба.

Тази идилия продължи до деня, в който едно от жълтите издания в града направи поредица от сензационни разкрития, които разтърсиха устоите не само на града, но и на цялата държава. Всичко тръгна от читателските оплаквания, че рециклираната хартия, на която се отпечатваше вестникът, понамирисвала на фекалии, и то не на

европейски, а на съвсем нашенски си лайна. Един от най-нахаканите вестникари се захванал с тази работа и направил пълно репортерско разследване, подкрепян изцяло от собствениците на изданието.

Първото разкритие на вестника било, меко казано, шокиращо. Оказало се, че хартията наистина била рециклирана, но не от стари „престижни европейски издания“, както пишело на сертификата, издаван от нашенската корпорация за продукти втора употреба. Вестникарските кòли били правени от употребена тоалетна хартия. После се оказало, че тази тоалетна хартия дори не е от Европа, а си е от нашия град.

Репортерът на вестника обаче не спрял дотук. След това установил, че зад собствениците на корпорацията на продукти втора употреба, която притежаваше и магазините, и ресторантите на рециклирани храни, стоят други хора в сянка. Тези истински собственици (също в сянка) държали и комуналния холдинг, който преди няколко години взе на концесия всички градски тоалетни и приватизира пречиствателната станция за отпадни води и сметището. „Вярно е, че оттогава тоалетните бяха ремонтирани и направени като европейски, но е вярно и това, че над 90 процента от стоките, предлагани в магазините и ресторантите на корпорацията, са с произход не от Европа, а от градската канализация.“ — пишете вестникът.

Няма смисъл да ви описвам какво се случи след това в нашия град. Лъскавите магазини и ресторанти фалираха за броени дни и бяха разпродадени на банки-кредитори. Собствениците им потънаха по-надълбоко дори и от канализацията, от която бяха забогатели. Тук-там отново започнаха да никнат старите градски бакалии, хората отново започнаха да пият нашенска бира с кебапчета.

Но гражданите така се срамуваха от това, което бяха консумирали толкова време, че повечето от тях вече избягваха любимата си съвсем доскоро тема за храните втора употреба. И само гордостта им не позволяваше да си признаят, че всички вкупом отдавна са се превърнали в хора втора употреба. А трябваше да го направят. Поне заради децата си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.